

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU CA TAINĂ

„Der Herold” - 1 Octombrie 1930

Extras din a doua ediție a „Zilelor din urmă a creștinătății”, de B. B. Wale, publicată în 1883

Există o expresie, pe care Domnul o întrebuințează în capitolul 13 din evanghelia lui Matei, despre care trebuie să avem o idee clară, dacă vrem să înțelegem corect caracterul timpului prezent. Această expresie se cheamă taina Împărăției lui Dumnezeu — sau Împărăția lui Dumnezeu în taină. Domnul spune ucenicilor Săi: „Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor (mulțimii care asculta) nu le-a fost dat.” Cititorul să observe, că numai adevărații urmași ai lui Cristos, aceia care sunt concepuți de Spiritul Sfânt și au trecut din moarte la viață vor înțelege aceste taine. Deci să explicăm însemnătatea acestei expresii. Ea este întrebuințată de Domnul în legătură cu un șir de pilde, care sunt redată în capitolul 13 din evanghelia lui Matei și în care face cunoscut ucenicilor Săi anumite trăsături specifice Împărăției Sale, pe care ei nu le-au putut vedea înainte, nici nu le-au așteptat sau dorit, și despre care nici Vechiul Testament nu amintește nimic — nu există nici o înștiințare a acestor taine de la Genesa la Maleahi.

Mărirea Împărăției prezisă

Profeții, vestind venirea lui Mesia, totdeauna au vorbit în cuvinte aprinse; cum toți regii vor cădea înaintea Lui și toate națiunile Îl vor servi și cum pustiul se va bucura și va înflori ca trandafirul. Regii Tarsisului și ai insulelor Îi vor aduce daruri, de asemenea și regii din Șeba; lupul va locui la un loc cu mielul, și leopardul se va odihni împreună cu iedul; vițelul și puiul leului și vitele îngrășate vor fi la un loc, și pământul va fi plin de cunoștința lui Dumnezeu după cum apele acoperă fundul mării, iar în cele din urmă Domnul Îi va da tronul tatălui Său David și că împărăția Sa nu va avea capăt.

Așa au vorbit profeții și acestea au fost așteptările ucenicilor. De aceea nu ne mirăm de întrebarea pe care au pus-o ucenicii Domnului când s-au adunat împreună după învierea Sa (Fapte 1:6). și care arată cât de mult a fost ocupat spiritul lor cu aceste așteptări. Doamne, nu cumva restaureși iarăși în timpul acesta Împărăția lui Israel? Deși noi avem cunoștința necesară despre vorbirea înfocată și clară a profeților, totuși nu îndrăznim să spunem, că aceste așteptări au fost neîndreptățite. Este imposibil să citim profețiile lor cu privire la Domnia lui Mesia despre Împărăția Mesianică, fără a fi mișcați de măreția viitoare arătată prin aceste profeții. Imaginea lor strălucitoare și plină de inspirație nu lasă loc pentru a se mai adăuga fericire și nici exagerarea imaginației în anticiparea credinței. Trebuie să ne aducem aminte, că Ioan Botezătorul, vestitorul Regelui, a anunțat că, ca și completare la aceasta Împărăția cerurilor este aici — aproape în zilele Sale. După moartea lui Ioan, Isus a venit în Galileea și a predicat evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, zicând: „Timpul a sosit Împărăția lui Dumnezeu este aici”.

Taina ascunsă de veacuri

Dacă Împărăția lui Dumnezeu, vestită de profeți în deplinătatea, frumuseța și puterea ei, s-ar fi stabilit pe pământ, până când **toți regii** s-ar fi închinat Lui și **toate națiunile** L-ar fi servit, atunci nu ar mai fi taină și nimic nu ar fi ascuns. Toate ar fi atunci publice, clare și palpabile. Dar tocmai aici începe Împărăția ca taină, adică în **secret**. Împărăția lui Dumnezeu a fost „**aproape**” în zilele lui Ioan Botezătorul, deoarece Regele însuși umbla pe străzile Ierusalimului și ale Iudeii. Dar „El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” — ei L-au răstignit pe Regele lor, au respins pe Mesia, au refuzat Împărăția lui Dumnezeu. Privind numai din punct de vedere omenesc, toate profețiile mărețe ale profeților, cu privire la măreția Împărăției Sale, ar fi fost îndeplinite și realizate, dacă evreii ar fi primit pe Mesia atunci; dar respingându-l, au respins totodată și Împărăția în ce privește timpul pentru aproape două mii de ani și așa au pregătit drumul pentru scopul lui Dumnezeu, ca să se dea națiunilor ocazia pocăinței și întoarcere la viață.

Aceasta este „taina”, care de veacuri a fost ascunsă de toate popoarele, despre care apostolul scrie, că lui și sfinților apostoli li s-a făcut cunoscută, că **neamurile vor fi împreună moștenitori** cu evreii. Aceasta a fost comuniunea — posesiunea comună a tainei care de la începutul lumii a fost ascunsă de Dumnezeu. În felul

acesta respingerea lui Mesia de către evrei a pregătit drumul pentru ca și păgânii să se poată împărtăși de mila lui Dumnezeu.

Bogăția milei Sale manifestată

Este o veche, veche istorie, că greșelile oamenilor deschid drum pentru Dumnezeu, pentru ca??? bogăția milei Sale să se arate pe noi terenuri. Comparând aceste fapte vedem armonia aparentei??? contaziceri, că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat și că totuși a fost departe. Ambele afirmări sunt făcute de Mântuitorul și de aceea trebuie să fie adevărate. În capitolul întâi din evanghelia lui Marcu zice: „Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat”. Luca în capitolul 19 versetul 11, dă o pildă pentru a înlătura impresia din mintea ascultătorului, că Împărăția lui Dumnezeu ar fi deja pe cale să apară, adică să fie descoperită. În această pildă Domnul Se arată pe Sine ca un om de neam mare, care se duce într-o țară depărtată, o călătorie lungă și o țință îndepărtată, ca să ia pentru Sine o Împărăție — adică să se îmbrace cu demnitatea regală și apoi să se întoarcă, primind Împărăția. (vezi Daniel 7:13-14). În Matei capitolul 25, unde această pildă este amintită, cu una sau două modificări, pe care nu vrem să le arătăm aici, se adaugă (versetul 19): „După mult timp, stăpânul robilor acelora s-a întors”. Au trecut aproape două mii de ani de când Domnul a mers în țara depărtată și credincioșii stau nerăbdători și veghind așteaptă „întoarcerea” Sa ca Rege.

Tainele Împărăției sau Împărăția ca taină în loc ascuns a fost următoarea: Împărăția a fost aproape atunci când Regele a fost pe pământ, și totuși ea nu a fost de față, nu a fost descoperită ca să se poată observa. Ea a fost printre ei, fiindcă Regele a fost în mijlocul lor, dar lucrarea ei se făcea în mod tainic, și trebuia ca aproape două mii de ani să nu fie descoperită — ea era aproape și totuși îndepărtată cu sute de ani. Lucrarea tainică, ce trebuia îndeplinită înainte de a se putea stabili Împărăția, a fost alegerea acelora, dintre evrei și neamuri, care vor alcătui mireasa Regelui. În legătură cu această desfășurare minunată a milei și înțelepciunii divine — prin înlăturarea evreilor nevrednici, dând această ocazie neamurilor și numărul deplin al neamurilor ducând la restaurarea evreilor apostolul exclamă: „O, adâncul bogăției înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!”

Taina vestită la Rusalii

După cum se arată, în capitolul 16 din Matei, Domnul i-a încredințat lui Petru cheile Împărăției cerurilor. În felul acesta lui i s-a dat privilegiul de a deschide speranța cerească atât pentru evrei cât și pentru neamuri — evreilor în ziua Rusaliilor, când pentru cei trei mii și neamurilor mai târziu la păgâni în casa lui Corneliu, când prima predică pentru neamuri a fost ținută de Petru. Astfel că-n ziua Rusaliilor Împărăția tainică a început să se dezvolte. În prima adunare a bisericii, care s-a întrunit atunci și care s-a ținut în Ierusalim, condusă de apostolul Iacov, ni se arată felul și întinderea acestei noi dezvoltări, fiind deschisă chiar de Iacov. După ce Petru și-a justificat purtarea a fost la neamuri și le-a vestit evanghelia în casa lui Corneliu. Iacov spune: „Simon a spus, cum mai întâi, Dumnezeu și-a aruncat privirile ca să ia dintre neamuri un popor pentru Numele Său. Și cu aceasta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris: «După aceea, Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul cel căzut al lui David, îi voi rezidi dărâmurile și-l voi înălța, pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate neamurile peste care este chemat Numele Meu»”.

Dezvoltarea întreită

Cititorul va observa, că în textul de mai sus se arată o întreită gradație în legătură cu această nouă dezvoltare a Planului lui Dumnezeu a acestei dezvoltări. 1) Semnul caracteristic a fost, că Dumnezeu a cercetat Națiunile ca să-și ia un popor pentru numele Său din mijlocul lor, că trebuie să fie un timp pentru alegere; că în timpul acesta nu a fost intenționat ca lumea să se întoarcă la Dumnezeu, ci numai de-a alege din lume un popor pentru numele Său.

2) După ce scopul acesta va fi îndeplinit, Domnul Isus se întoarce iar ca să clădească casa cea căzută a lui David, așa cum a fost în vechime. Iar în capitolul 9 din Amos, unde se află profeția la care se referă Iacov, Domnul spune: „Voi aduce înapoi pe captivii poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăși cetățile pustiite și le vor locui, vor sădi vii și le vor bea vinul, vor planta grădini și le vor mânca roadele. Îi voi planta în țara lor și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul Dumnezeul tău!” (Amos 9:14-15). O îndeplinire

completă a acestei profeții va urma cu siguranță la sfârșitul acestui veac prezent. 3) Când va începe restaurarea, aceasta se va întâmpla cu scopul ca cei rămași dintre oameni să caute pe Dumnezeu, da, toate Neamurile peste care a fost chemat numele Meu adică națiunile Creștinătății, care poartă numele lui Cristos, și păgânii în general. Limbajul sigur al lui Amos: „În ziua aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi repara spărturile, îi voi ridica dărâmurile și-l voi zidi irăși cum era odinioară, ca să stăpânească (evreii) rămășița Edomului (Creștinătatea) și toate popoarele peste care a fost chemat Numele Meu», zice Domnul, care va împlini aceste lucruri.”

Așadar gradația este următoarea: a) Veacul prezent este pentru alegerea unui popor din lume, dar nu are ca scop să convertească lumea. De aceea toate speranțele, așteptările sau planurile cu privire la acest lucru vor da greș, după cum au dat greș toate încercările de mai înainte de acest fel; iar sfârșitul veacului prezent se va face cunoscut prin restaurarea evreilor. b) După această restaurare a evreilor și până la un anumit grad ca o urmare a acesteia, marea masă a omenirii va fi convertită la Cristos. Evreii restaurați, după ce se vor converti la Cristos vor deveni o clasă de misionari ai lui Iehova, pentru a duce numele Său tuturor națiunilor pământului, care încă n-au auzit de numele Lui.

Cristosul trebuie să sufere

Vom continua mai departe cu explicarea împărăției ca taină.

Ucenicii au așteptat că Mesia, atunci când va veni cu toată pompa și înconjurat de toată mărirea regească, va supune pe toți Regii pământului și toate națiunile se vor pleca cu supunere înaintea Lui, că Ierusalimul va fi reședința Sa, iar Israel părtaș cu dânsul în domnie. Ce vedem noi în locul acestora. În loc ca Mesia să fie un Rege plin de glorie noi îl vedem într-o stare de simplu agricultor. „Iată semănătorul a ieșit să samene”. În loc de coroană măreață plină de glorie, o coroană de spini. Ierusalimul, în loc de a fi reședința Sa, întâi i-a fost mormântul și pentru un timp un loc pustiu, mormântul speranței naționale și al disprețului, iar națiunea lui Israel predată pe mâna dușmanilor, în loc de ascultarea tuturor națiunilor a fost ura tuturor. În loc ca toate națiunile pământului să se plece înaintea Lui, ei sunt „regii și împărații”. Cezarii mândrii ai Romei cu alți regi aferenți și guvernatori supuși, care caută să nimicească Evanghelia prin foc și sabie și să facă să i se uite numele. Iar aleșii Săi, în loc să fie servitorii curții Sale, prietenii și locuitorii palatului Său, îi vedem împraștiați în toată lumea, călcați în picioare și disprețuiți de toate națiunile peste care ei au așteptat să domnească, iar de-a lungul veacurilor fără Efod și fără Preot.

Marius, cufundat în gânduri în mijlocul ruinelor din Cartage (Cartagena), după părerea noastră nici pe jumătate nu arată un chip atât de mișcător cum sunt evreii disperați, care stau cufundați în gânduri, în mijlocul orașului pustiu și templului dărâmat, între ruinele amintirilor strălucitoare și în speranțele și mai strălucitoare, hotărâte pentru frumusețea arzătoare, după vestirea profețiilor inspirați, prin cântările Psalmistului și prin vedeniile văzătorilor, dar toate arse în cenușa rece! O, Harfa lui Iuda, oare coardele tale au fost puse în mișcare de un oarecare spirit mincinos? Profeții din Eld!?? Se poate ca vedeniile voastre să fie întunecate și pe voi să vă fi înșelat un farmec al răului să descrieți tablouri viitoare care să nu se poată realiza? Speranțe, care, întocmai ca mirajele din pustiu, totdeauna se ascund dinaintea ochiului plin de dorințe. Nu, lăudat să fie Dumnezeu! Nu, voi nu ați arătat nici o viziune care să nu se poată îndeplini, încă mai mult decât este dorința. Epoca de aur, prezisă de voi, se va îndeplini în viitorul apropiat. Nu a trebuit ca Cristos să sufere atât de mult pentru toate aceste lucruri, ca apoi să intre în gloria Sa? Nu există nici o greșală la Dumnezeu, numai omul înțelege încă greșit dragostea și bunătatea lui Dumnezeu.

„După un lung timp vine stăpânul”?? (verset)

(2) O altă caracteristică a Împărăției lui Dumnezeu ca taină este absența lui Cristos în timpul dezvoltării sale și întoarcerea Sa la sfârșitul acesteia.

Mesia, care după așteptarea evreilor trebuia să vină și conform profețiilor să stabilească o Împărăție permanentă și plină de glorie să se arate numai câțiva ani și după aceea să dispară, ca și când El și afacerile Împărăției Sale vestite mai dinainte nu ar fi existat niciodată, aceasta a fost pentru evrei o taină de nepătruns. A veni pentru câțiva ani și după aceea a dispărea, fără a stabili o împărăție sau un imperiu, aceasta a fost totul? Nici chiar ucenicii Săi nu au înțeles aceasta, deși pilda pe care vrem s-o cercetăm, spusă chiar de Domnul, spune explicit aceasta.

În capitolul 4 din Marcu Domnul spune: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când un om aruncă sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum.

Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când roada este coaptă, pune îndată secerea în ea, pentru că a venit secerișul.”

În mâna Lui o secere ascuțită

Această pildă dorește să descrie adevărata și nevăzuta Biserică a lui Cristos până în timpul prezent al secerișului din această veac. Modelul folosit este unul umil și modest, nu a unui Rege care stabilește o Împărăție, ci este o acțiune umilă și neștiută, care aparține agriculturii??. Un semănător, care merge să-și samene pământul, și după ce și-a terminat lucrul și sămânța a fost semănată, el a văzut cum părăsește pământul și se întoarce iar acasă. Dar când secerișul este copt (și „secerișul este sfârșitul veacului”) vine din nou, însoțit de secerătorii Săi, pentru a-l strânge în grânar. Creșterea este o lucrare ascunsă și secretă, pe care ochiul omului nu o poate vedea. Învățătura din această pildă este aceea, că în tot timpul creșterii; adică din zilele apostolilor și până la sfârșitul veacului prezent nu s-a observat, nici o lucrare a lui Dumnezeu. În timpul semănatului vedem pe agricultor lucrând pe pământul său; dar când semănatul este gata, îl vedem cum părăsește pământul și poarta se închide după el. În „tot timpul creșterii” nu-l mai vedem acolo, dar în timpul secerișului îl vedem din nou. În felul acesta avem învățătura Domnului cu privire la lucrarea Sa; la întâia Sa venire pentru a semăna sămânța Împărăției, apoi dispariția Sa pentru tot timpul creșterii sau dezvoltării, iar întoarcerea Sa când secerișul veacului este copt. „Pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită.” — Apocalipsa 14:14.

Acum vom merge mai departe pentru a încheia evenimentul care aduce Împărăția ca taină spre sfârșit și face loc Împărăției descoperită.

Se pare că este necesar să spunem, că aceasta nu e o singură întâmplare, ci sunt mai multe, care caracterizează sfârșitul epocii prezente și sfârșesc taina Împărăției; dar întâmplarea deosebită, la care ne referim, este una a cărei perioadă de îndeplinire este cunoscută numai lui Dumnezeu. Acea întâmplare este îndeplinirea „numărului deplin al neamurilor”. Cu privire la aceasta se referă Domnul în Luca 21:24: „Și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini timpurile neamurilor”. În legătură cu îndeplinirea acestor timpuri ale neamurilor apostolul spune: (Romani 11:25,26); „Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra plinătatea neamurilor. Și în felul acesta tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirile de la Iacov».”

Îndeplinirea Tainei

Din acest text învățăm, că există un timp și o împrejurare prin care Dumnezeu va arăta hotărât, că Împărăția lui Dumnezeu nu va mai fi o taină. Evenimentul este dat de completarea numărului celor aleși ai Săi dintre neamuri în armonie cu anunțul, făcut de către apostolul Iacov în adunarea Bisericii din Ierusalim, când tocmai s-a început această veac. Aceasta este perioada în decursul căreia Dumnezeu cercetează neamurile pentru a-și alege un popor pentru numele Său din mijlocul lor. Această lucrare a lui Dumnezeu s-a început în casa lui Corneliu și de atunci continuă; iar când numărul, pe care Dumnezeu și l-a propus „să-l aleagă dintre neamuri”, va fi deplin, „Împărăția lui Dumnezeu ca taină” va fi completă și va face loc împărăției lui Dumnezeu descoperită, când evreii fiind restabiliți, Mântuitorul va ieși din Sion, iar viziunile mărețe ale profeților încă neîndeplinite, vor fi mai mult decât îndeplinite în timpul domniei lui Mesia în gloriile Veacului Milenar.

În timp ce se recunoaște, că acest eveniment, îndeplinirea timpurilor neamurilor, cu care se sfârșește acest veac, în realitate secret și numai lui Dumnezeu cunoscut, ne permitem să întrebăm, dacă se află s-au nu vreo indicație în profeție, în baza căreia să putem ajunge la o concluzie corectă în ce privește depărtarea sau apropierea acestui eveniment. Noi credem că există astfel de indicații. Reamintim cititorului pilda „comoarei ascunsă în țarină”, care ne învață că adevărata Biserică a lui Cristos este și va rămâne o comoară nevăzută și ascunsă, ceva neobservat și nerecunoscut de om, peste care trece cu vederea în „marea țarină a lumii”.

Adevărata Biserică „comoara ascunsă”

Rugăm pe cititor să compare învățătura pildei despre Biserica lui Cristos (comoara ascunsă) cu aceste sisteme eclesiastice, care în zilele noastre își pretind numele, existența, activitatea, mărima și concurența, cu care toată lumea se laudă și care se proclamă în zeci de mii de reviste, înscrise în sute de manuale ale denominațiilor și chiar și în coloanele mass media. A aplica cuvântul „ascunsă” la aceste lucruri pipăibile și

cunoscute în lumea întreagă, ar însemna o contradicție de termeni, o folosire greșită, intenționată a limbajului, iar dacă cuvântul „ascunsă” are acest înțeles, atunci numele „Biserica lui Cristos”, nu aparține nici unuia din acele sisteme, și în biserica apostată din Roma, în biserica din Anglia și în toate alte biserici, inclusiv a diferitelor secte și partide, nu există acel material din care să se compună o Biserică unită a lui Cristos. Dacă s-ar trimite o epistolă, o scrisoare la Biserica lui Cristos, în Southwark (Londra), cui ar trebui să i se preda? Cine ar fi reclamanții acestei scrisori, și câți ar fi aceștia? Nu ar fi oare adresată autorităților bisericești ale catedralei papale Sf. George, iar apoi rectorului bisericii din Sf. George. Și în timp ce aceștia ar discuta aprins despre acest document și pretențiile lor numeroase asupra acestei posesiuni, alții în numele Congregaționalistilor, baptiștilor, Wesleyanilor și Presbiterienilor, și o mulțime alții, a căror nume este „Legiune”, s-ar amesteca în discuție, mărinđ încurcătura și prin pretențiile lor greșite ar dovedi, că scrisoarea a ajuns la ei în mod greșit, că nimeni nu are dreptul asupra ei, că o Biserică adevărată și unită a lui Cristos nu se poate găsi într-un astfel de târg ??? și că scrisoarea trebuie să fie îndreptată înapoi la biroul „scrisorilor moarte”. Există multe comunități creștinești, și în toate secțiunile și partidele, unde Cristos este preamărit, El își are urmașii Săi, dar a căuta pe pământ o Biserică a lui Cristos în care să fie numai grâu este lucru în zadar.

Nu, Biserica lui Cristos este ceva ascuns, o „comoară ascunsă în țarină” — țarina lumii — și nu poate fi găsită și nici recunoscută în vreun sistem ecleziastic din timpul acesta, unde se fac servicii active într-o formă oarecare sau în așa numită adevărata mărturisire de credință??? în care încearcă înlăturarea???

„Cum a fost în zilele lui Noe”

Vom merge mai departe spre a aduce o dovadă, că numărul celor ce se aleg dintre națiuni se apropie de sfârșit, și aceasta vrem s-o dovedim prin asemănarea istorică.

(a) Când lumea dinainte de potop se apropia de prăbușire, numărul celor ce se închinau lui Iehova scădea în continuu — din zilele lui Set și Enoh până la potop — până când în cele din urmă veni potopul și i-a luat. Dumnezeu a zis lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut drept înaintea Mea în generația aceasta”. În felul acesta vedem că „cei care-L preamăresc cu adevărat pe Dumnezeu” au fost contopiți??? cu El până la timpul în care ceasul de sfârșit al veacului a bătut.

(b) În Ierusalim imediat după Rusalii au apărut mii de credincioși, așa că împotrivorii Evangheliei și pe ucenici i-au învinuit că au umplut orașul cu învățătura lor (Fapte 5:28), dar când ceasul judecății și al distrugerii prin armatele Romane se apropia, Ierusalimul, acel mare centru bisericesc al serviciilor religioase de formă — a fost părăsit de credincioșii adevărați, deoarece ei au fost preveniți înainte de Domnul. Au fugit spre Pella

Deci nu ne bazăm numai pe concluziile pe care le luăm din asemănarea istorică din timpul potopului, prin care lumea de atunci s-a nimicit, ci avem cuvântul direct al Domnului, că după cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului. Și El întărește această afirmație încă și prin o altă ilustrație sau întâmplare istorică, luată din distrugerea Sodomei și Gomorii. El zice: „Tot așa cum a fost în zilele lui Lot: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau, dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a distrus pe toți; la fel va fi și în ziua când se va arăta Fiul Omului.”

Eu trebuie să scad

Asemănarea istorică nu ne duce numai la gândul că în măsura în care această dispensație se apropie de sfârșit, numărul adevăraților ucenici ai lui Cristos va scădea???, până când cel din urmă membru al „numărului deplin al neamurilor”, va fi chemat afară din lume, la fel cum Lot a ieșit afară din Sodoma, dar Domnul Isus afirmă foarte clar, că tocmai așa se va întâmpla. Astfel Aspectele religioase ale zilelor de pe urmă ale creștinătății au asemănările lor tipice în aspectele religioase ale zilelor imediat următoare distrugerii lumii înainte de Potop.

Nimicirea lumii prin Potop a fost precedată de o avertizare, construirea corabiei, de care contemporanii??? își băteau joc sau o disprețuiau. Doar Noe credea și a fost mântuit! Cei doi îngeri, care au vizitat casa lui Lot în ajunul ploii de foc, au fost o prevenire pentru poporul din Sodoma, deoarece poporul i-a văzut și i-a căutat???, dar prevenirea a fost disprețuită, chiar și ginerii lui Lot se pare că și-au bătut joc de el, când i-a prevenit. Așa că Sodoma s-a nimicit, iar Lot, singurul credincios, a fost mântuit! Ierusalimul a fost prevenit chiar de Domnul când a atras atenția cărturarilor, fariseilor și învățătorilor de lege în mod serios asupra pericolului ce se apropia

(Matei 23:32-36), dar ei legându-se de conducătorii religioși și de guvernatorii lor s-au nimicit; însă pușinii care au primit prevenirea au fost scăpați.

Așa va fi și în zilele Fiului omului — va fi o totală lipsă de credință în ce privește apropierea judecății și a doua venire a Fiului omului, care se vestesc Creștinătății. „Dar Fiul omului când va veni va găsi oare credință pe pământ”? Numai pușinii se vor afla care vor crede și vor aștepta aceste lucruri; după cum și la întâia venire a Domnului, numai Simion și Ana au fost găsiți așteptând, pe când cei ce în timpul acela erau conducătorii poporului, au privit venirea Domnului ca un lucru de puțină însemnătate sau ca un vis; tot așa sunt și conducătorii de astăzi ai poporului, ei își bat joc de aceste lucruri și le socotesc ca niște visuri ale unor oameni fanatici, cărora nu trebuie să le dai nici o atenție. Rezultatul trist este, că Creștinii nominali, și noi ne temem că și unii??? dintre adevărații ucenici ai Domnului, se vor pune în șirul??? dușmanilor săi și vor întreba, împreună cu batjocoritorii: „Unde este făgăduința venirii (prezenței) Lui? Căci de când au adomit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației”.

Pe de altă parte încă, Creștinătatea se va afla în strălucirea ei, când îi va veni ceasul nimicirii. Ea va zice ca și biserica din Laodiceea odinioară: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, în timp ce Judecătorul stă la ușă. Sau ea este ca biserica din Sardes, că are nume peste tot pământul că trăiește, adică o reputație sau renume pentru activitatea ei religioasă a asociațiilor de binefacere și a organizațiilor sale vrednice de admirat; și cu toate acestea spiritual este „moartă”, în timp ce Domnul o previne în mod serios: „vin ca un hoț”.

Răsplătind pe cei adevărați și pe cei falși

Acestea vor fi stările celor adevărați și a celor falși, a bisericii lumești și a Bisericii lui Cristos, când Domnul va închide?? taina Împărăției lui Dumnezeu, pentru a o înlocui cu Împărăția descoperită. Cea falsă, nominală, va străluci în toată splendoarea ei, în timpul când ceasul nimicirii i se apropie. Cea adevărată va fi slabă, împrăștiată și neînsemnată, când i se apropie eliberarea. Una va trece din gloria ei în fața judecății, iar cealaltă va fi ridicată din starea ei de jos, pentru a moșteni „Tronul măririi”. Astfel a fost și drumul vechiului Egipt din domnia sa îngâmfată asupra lui Israel și pretenția obraznică față de Iehova, până când s-a nimicit în Marea Roșie; în timp ce Israel eliberat de la căramidărie??? mășăluia în triumf prin pustiu spre țara binecuvântată sub conducerea norului de foc și în prezența lui Dumnezeu. Așa a mers Haman de la culmea puterii și măririi din sala festivă a regelui la spânzurătoare; în timp ce Israel, pe care el l-a hotărât nimicirii, a fost eliberat și distruși cei care i-au distrus. Așa s-au nimicit frumusețea, splendoarea și puterea Caldeilor, Babilonul îngâmfat și regele său Belșatar, în ceasul jocurilor profane; în timp ce prizonierul Israel a fost adus înapoi în țara sa. În felul acesta se poate vedea Babilonul modern al Papismului, al Creștinătății, șezând în gloria sa ca Regină, fără nici o grijă, în ceasul când îi vine judecata.

Spre seară va fi lumină, creștinii, care priveghează și așteaptă pe Domnul, vor fi luminați de lumina unei zile mai clare. Da, laudat să fie Dumnezeu; „fie că trăim, fie că murim, ai Domnului suntem”.